

maade, som nu foreslaaes for Rigsretten, i adskillige Punkter forandres, idet da navnlig lignende Regler, som i hine Sager maatte blive foreffrevne i Henseende til den foreløbige Underfølgelse af Sagen, ogsaa kunne anvendes paa de under Rigsretten hørende Misgjernings- og politiske Lovovertrædelsessager, ligesom da ogsaa Tiltaltes og Vidnerens Afhøring sandsynligvis vil komme til at foregaae for selve Rigsretten umiddelbart for Sagens Paakjendelse. Men det er antaget, at en saadan fra den nu bestaaende aldeles forffjellig Rettergangsmaade, der forudsætter Indførelsen af en Mængde nye Rettsformer og betryggende Institutioner, ikke kan bringes til Anvendelse ved en enkelt Domstol, saalænge dette nye System ikke iøvrigt er indført her i Riget.

Det kan ikke falde Udvalget ind at negte, at Gjennemførelsen af de nye Rettergangsgrundsætninger ved Rigsretten jo er forbunden med nogen Bønsfælgelighed. Men vi troe, at der ifølge Grundloven bør arbeides paa denne Opgaves Løsning, og vi kunne ikke antage, at Bønsfælgelighederne skulde være uovervindelige. Vi troe endog, at det af flere særegne Grunde ved Rettergangsmaaden for Rigsretten vil være mindre vanskeligt at gennemføre de ledende Hovedgrundsætninger.

Udvalget kan saaledes ikke tilraade, at man skulde antage et Lovforslag, der vel i flere Punkter har søgt at bøde paa den nuværende Retstilstand, men i Hovedsagen dog ikke har kunnet forlade det nuværende System. Trænger man i en meget stor Skynding til en Rigsretslov, saa maa man efter Udvalgets Mening hellere give en midlertidig Lov, hvad enten denne nu, hvilket Udvalgets Fleertal vilde ansee for tilraadeligt, ligefrem gjorde Høiesteretsproceduren anvendelig, eller den overlod Rigsretten selv at bestemme de Regler, den vilde følge. Men vi forvente, at ingen pludselig Rigsretsanklage vil for Diebliffet fremkalde en saadan Nødvendighed, og ved næste Sammenkomst haabe vi, at Regjeringen vil fremlægge et nyt Lovforslag, bygget paa de Grundsætninger, der i den senere Tid have vundet almindelig Aerkjendelse, og som efter Grundloven ogsaa skulle gennemføres hos os.

Fra dette Synspunkt have vi ikke troet at

burde gjøre Ændringsforslag til Lovforslaget, og det saa meget mindre, som vi ved at gjennemgaae Lovforslagets enkelte Bestemmelser have fundet ikke saa Punkter, der vilde vække væsentlige Betænkneligheder, om man end kunde og vilde opgive Fordringen om en virkelig Gjennemførelse af Grundloven. Vi maae saaledes tilraade Thinget, ikke at fremme Forslaget til anden Behandling. Kun hvis Thinget mod vor Indstilling skulde fremme Sagen, vil det være vor Pligt at gjøre særlige Ændringsforslag til de enkelte Paragrapher.

Der er imidlertid fra Mænd udenfor Thinget meddeelt os et Forslag til en ny Rettergangsmaade for Rigsretten, og skjøndt Udvalget ikke har følt sig kaldet til at drøfte dette Forslag, have vi dog troet at burde henlede Opmærksomheden paa dette Forsøg paa en Gjennemførelse af Offentligheds- og Mundtlighedsprincipet ved Rigsretten ved at lade det følge, som Bilag.

Udvalget tillader sig saaledes at foreslaae, at Thinget beslutter ikke at lade det forelagte Lovforslag gaae til anden Behandling.

Bilag.

§ 1.

Rigsretten bestaaer af 16 Medlemmer, som vælges paa 4 Aar, Halvdelen af Landstthinget, og Halvdelen af Høiesteret iblandt disses egne Medlemmer.

§ 2.

Opløses hele Rigsdagen eller Landstthinget alene, er Rigsretten derved opløst. Nyt Valg foretages, saasnart Landstthinget atter er sammentraadt, saavel af Landstthinget, som af Høiesteret.

§ 3.

Naar Valget er foretaget, hvorom Landstthinget og Høiesteret meddele hinanden Underretning, sammentales Retten af det Medlem, der i Høiesteret har havt de fleste Stemmer. Have Flere havt lige mange Stemmer, gjør Alderen Udslaget.